

פרשת זיקרא

בס"ד. שיחת יום ב' פ' ויקרא, כ"ה אדר ה'תשמ"ח, יום הולדת הרבנית הצדקנית מרת חי' מושקא נ"ע זי"ע
בביתנו הק', אחרי תפלת שחרית. הנחה פרטית בלתי מוגה

מבצע יום-הולדת חלק שני: שיתוף הסביבה

כדי שתהיה לכך השפעה רבה יותר, וכדי שבעל יום-ההולדת יהיה כבול יותר להחלטותיו הטובות -
עליו לקשר את הדבר עם בני ביתו, ולספר להם על הענין, כדי שלאחר-מכן ישמשו עבורו בבחינת "עשה
לך רב", לבחון אם הוא מקיים את החלטותיו הטובות.

ובכל ענינים אלו ישנה הבטחה ש"הבא ליטהר מסייעין אותו", עד שהקב"ה עצמו כביכול עוזרו לקיים
את החלטותיו הטובות במילואן ובשלימותן, ועוד יותר מכפי שהחליט מלכתחילה; ואע"פ שהחלטתו
היתה בלי-נדר - מקיים הוא אותה בפשטות ובפשיטות, ו"למטה מעשרה טפחים", והמעשה הוא
העיקר.

ובכך נכלל גם - שהוא מראה דוגמא חיה לכל אלו שסביבו.

ובפרט, כאמור, שהוא מתחיל את קיום ההחלטות הטובות ביום-ההולדת עצמו, בדוגמת האמור לעיל,
עכ"פ ההתחלה בזה, אבל - ההתחלה במעשה בפועל.

וכאמור, זהו ענין ששוים בו אנשים ונשים שאחרי בר-מצוה ובת-מצוה, וילדים מתחת לגיל זה.

ואדרבה: אפשר לפעול בענין זה גדולות ונפלאות כשמדברים על כך עם טף, אפילו עם קטני קטנים -
כשמסבירים להם זאת, ובהזדמנות זו מקיימים גם ענין של התוועדות - ילדים עם ילדים וילדות עם
ילדות.

ומסבירים להם, ש"ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה", וכאשר מגיע יום-הולדתו של
יהודי - נולד הוא מחדש על-מנת לקבל מחדש את לימוד התורה וקיום המצוות, החל ממתן-תורה,
המעשה הוא העיקר.

וכשהילדים קולטים הסברה זו - רצים הם אל חבריהם, ומספרים להם על כל הרעש שהתקיים ביום-
ההולדת בנוגע לאותו ילד, והדבר פועל לאחר-מכן על כל השנה כולה; אבל ההתחלה היא במעשה
בפועל ביום-ההולדת עצמו.

ולאחר-מכן, כשמתחילים להתכוון ליום-הולדת - יודעים כבר האח או האחות, והיא מטרידה את
ההורים ואינה נותנת להם מנוח, כדי שיסבירו גם לה - או לו - את גודל הענין של יום-הולדת, שבו
"מזלו גובר", ומזלו של יהודי הוא נשמתו היהודית, "חלק אלוהי ממעל ממש"; ורצונו שהדבר יפעל
גם על כל חבריו, ובנוגע לילדה - על חברותיה.

ולכן מבקש הוא מהוריו, מתחנן בפניהם ומעורר רעש על כך - שיערכו התוועדות חסידית עם קטני
הקטנים, והוא או היא בתוכם.

ומובן מאילו שההורים ישתתפו גם הם בטרחתם, בגופם ובממונם, והעיקר - בנשמתם.

ולאחר-מכן פונה הילד, או הילדה, ומעורר את האם ואת האב בשאלה מתי הוא יום-ההולדת שלהם,
ומה הוסיפו הם בהחלטותיהם הטובות שלהם לגבי המעמד ומצב שהיה לפני יום-ההולדת;

ולמחרת בבוקר פונה הוא אליהם ושואל אותם אם קיימו את החלטות במעשה בפועל!

פרשת זיקרא

ויתרה מזו - הוא אינו צריך לשאול אותם : די בכך שאב ואם יודעים שייתכן שהבת או הבן, עד לקטני קטנים, יפנו אליהם בתמימות ילדותית, ושאלו אותם -

כיון שהתבגרתם בשנה, ברור הדבר שהוספתם בכל עניני יהדות, החל מלימוד התורה וקיום המצוות, ו"גדולה צדקה" שהיא שקולה כנגד כל המצוות ;

ולכן אין לילדים כל ספק שבוודאי הוסיפו בכך ההורים, והראיה - שהרי גם הם ציינו את יום-ההולדת שלהם, וביום-ההולדת היה ניכר שהוסיפו אז בלימוד התורה, בקיום המצוות ובעבודת התפילה, ובכל הענינים הטובים, החל מענין הצדקה.

ויהי רצון, כאמור, שגם מנהג זה יתפשט ; וכאמור, אין זה מנהג, אלא זהו ענין שעל-ידו ניתן להגיע ולכלול כל אחד מישראל, במלוא המשמעות של הוספה בלימוד התורה והוספה בהידור בקיום מצוותיה.

אבל כאשר עושים זאת מתוך שמחה ומתוך התוועדות, ובהזדמנות זו מאספים ידידים טובים, ואומרים כולם יחד "לחיים" אמיתי ו"לחיים" חסידי, ומאחלים זה לזה איחולים טובים - ניתנת לכל אחד ההבטחה "ואברכה מברכך", "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה".

